

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Jana Jiráka a Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **T. H. N., nar. X**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské nám. 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2022, č. j. 115205-3/2022-OPL

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci soud řešil otázku, zda mělo být vyhověno žádosti žalobce o prominutí povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů („ZPC“).

2. Žalobce usiluje o podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání – zaměstnaneckou kartu. S ohledem na úpravu v § 169g ZPC může tuto žádost podat pouze osobně na Velvyslanectví České republiky v Hanoji („Velvyslanectví v Hanoji“). Dne 11. 3. 2022 žalobce požádal o prominutí povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu. Podle platné právní úpravy totiž Velvyslanectví v Hanoji nepřijímá žádosti o zaměstnaneckou kartu mimo uvedené vládní programy. Žalobce přitom usiluje o podání žádosti, aniž by byl zařazen do vládního programu. Tuto úpravu žalobce považuje za protiústavní, v rozporu s evropskou úpravou a diskriminační. Jelikož žalobce svoji žádost o zaměstnaneckou kartu vůbec podat nemůže, má za to, že je jeho žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti důvodná.
3. Velvyslanectví v Hanoji usnesením ze dne 11. 4. 2022, ř. j. 1304-2/2022-HANOKO, žádost žalobce zamítlo a současně řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu zastavilo podle § 169d odst. 3 ZPC. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 6. 2022, č. j. 115205-3/2022-OPL, zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Velvyslanectví v Hanoji.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě žalobce zopakoval, že dle aktuální právní úpravy je povinen podat žádost o zaměstnaneckou kartu osobně a předem si sjednat termín k osobnímu podání žádosti. Velvyslanectví v Hanoji však žádnou registraci neumožňuje a na svých webových stránkách uvádí, že nepřijímá žádosti o zaměstnaneckou kartu mimo vládní programy uvedené v nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu. Žalobce přitom nechce být zařazen do vládního programu. Nemožnost podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu označil žalobce za protiústavní, to je pak důvodem pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu.
5. Žalobce dále tvrdil, že dle judikatury správních soudů musí být systémy pro přijímání žádostí o pobytová oprávnění spravedlivé, transparentní, nediskriminující atd. Nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a jeho změny provedené nařízeními vlády č. 556/2020 Sb. a č. 233/2021 Sb., těmto požadavkům neodpovídají. Tato nařízení jsou protiústavní, protože umožňují bez jakýchkoliv zákonných kritérií neprůhledně a libovolně omezovat žadatele o některá pobytová oprávnění ve výkonu jejich práva dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a to pouze na základě místa bydliště, které určuje místní příslušnost zastupitelského úřadu k osobnímu podání jejich žádosti. Vláda kvóty stanovené svými nařízeními nijak neodůvodnila a jejich odůvodnění jí neukládá ani zákon. Meze základních práv musí ve smyslu čl. 4 odst. 2 Listiny splňovat i podmínky Listiny, tj. musí být stanoveny transparentně, přičemž určitou skupinu cizinců nelze bez přezkoumatelných důvodů zcela vyloučit z výkonu práva zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny. Kromě toho vládní nařízení nemají podle žalobce povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a majícího obecnou povahu. Dle žalobce se jedná o individuální právní akty určené konkrétně vyjmenovaným zastupitelským úřadům a stanovující jim konkrétní počty žádostí, které mohou přijmout; takové individuální právní akty však vláda není oprávněna vydávat.
6. Ustanovení § 181b ZPC zmocňuje vládu pouze ke stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu, nikoliv k rozvržení těchto žádostí v rámci jednotlivých vládou schválených programů. Vláda nemá pravomoc provádět schvalování programů pro

zaměstnanecké karty, kterými některé žadatele či zaměstnavatele zvýhodní při uplatnění jejich práva dle čl. 36 odst. 1 Listiny. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Žalovaný se k této námitce uvedené v odvolání nevyjádřil, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

7. Česká právní úprava též dle žalobce odporuje požadavkům čl. 8 odst. 3 a bodům 29 a 31 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU ze dne 13. prosince 2011 o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě (Úř. věst. L 343, 23.12.2011, s. 1-9, „směrnice 2011/98/EU“). Dále neodpovídá čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie („SFEU“), protože nestanoví celkový počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, kterým je možno vyhovět (počet vstupů), ale stanoví kvóty pro počet přijímaných žádostí bez přezkoumatelných kritérií pro jednotlivé zastupitelské úřady, aniž by však celkový počet vstupů omezovala. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33, žalobce tvrdí, že § 181b ZPC a provádějící nařízení vlády neobsahují žádné záruky ve smyslu čl. 8 směrnice 2011/98/EU poskytující ochranu proti svévoli vlády při stanovování kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady.
8. Jelikož žalobce na rozdíl od jiných občanů Vietnamu není držitelem cestovního dokladu jiného státu a nemá ani v jiném státu povolený dlouhodobý nebo trvalý pobyt, nemůže svoji žádost o zaměstnaneckou kartu podat osobně na jiném zastupitelském úřadě než na Velvyslanectví v Hanoji. Žalobce je tak kvůli svému bydlišti diskriminován ve srovnání s jinými občany Vietnamu, kteří žádost o zaměstnaneckou kartu mohou bez jakýchkoliv omezení osobně podat na zastupitelském úřadě České republiky v jiném státě, jenž jim vydal cestovní doklad nebo ve kterém mají povolený dlouhodobý nebo trvalý pobyt. K otázce diskriminace žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34 a tvrdil, že se v jeho případě kromě diskriminace na základě bydliště může jednat i o nepřímou diskriminaci z důvodu rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, majetku nebo narození. Kvóta ve výši 0 pro Velvyslanectví v Hanoji je jen zdánlivě neutrální, neboť se vztahuje na všechny cizince. V praxi však postihuje zejména občany Vietnamu, tedy osoby se společnou rasou, barvou pleti, sociálním původem, jazykem a místem narození. Zvýhodnění žadatelů zařazených do vládních programů pak znevýhodňuje ostatní žadatele na základě sociálního původu a majetku. Na jiných zastupitelských úřadech je přitom kvóta nastavena jinak nebo neexistuje. Je to podobné, jako kdyby město Most stanovilo omezující a nevýhodná pravidla pro všechny obyvatele čtvrti Chánov, která by však v praxi postihla především obyvatele této čtvrti romského původu.
9. Podle žalobce stanovené kvóty zasahují též do práva zaměstnavatelů na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny. V České republice je celá řada zaměstnavatelů se specifickým oborem podnikání, kteří si nemohou zajistit pracovní sílu z řad českých občanů a jsou závislí na práci cizinců. Ve vztahu k žalobci lze uvést vietnamské restaurace a bistra s tradiční přípravou vietnamských jídel, večerky, nehtová studia a podobné podniky vlastněné občany Vietnamu v České republice, kde je nezbytné komunikovat vietnamsky. Není zřejmé, jak vláda při stanovení kvót dbala na tyto zaměstnavatele a jak vzala v úvahu jejich znevýhodnění oproti ostatním podnikatelům.
10. Závěrem žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

11. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s platnou a účinnou právní úpravou. Většina námitek žalobce směřuje proti obecně závazným právním předpisům, které nepřísluší žalovanému posuzovat. Institut upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění má nadto jiný smysl a účel, s nímž se žalobní námitky zcela míjejí. Pokud obecně závazné předpisy přijetí žádosti o zaměstnaneckou kartu neumožňují, pak správní orgán nemůže takovou žádost přijmout, *nota bene* ani vyhovět žádosti o upuštění od jejího osobního podání. Žalovaný dále odmítl žalobcem provedenou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-36 s tím, že nastavení kvót nelze považovat za nezákonnou diskriminaci. Rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné, neboť se k námitce žalobce týkající se vládních programů pro zaměstnanecké karty vyjádřil v bodě zaprvé svého rozhodnutí. Zmocnění vlády v tomto případě vyplývá z jazykového a systematického výkladu § 181b ZPC. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33, na věc nedopadá, resp. nezpochybnuje pravomoc členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí. K tvrzenému zásahu do práva na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny žalovaný odkázal na rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54 s tím, že Česká republika jako svrchovaný stát je oprávněna regulovat migraci na svém území. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku. Namítl, že správní orgány jsou povinny zabývat se tím, zda zákon nebo podzákonný předpis jsou protiústavní nebo v rozporu s vyhlášenou mezinárodní smlouvou. Závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-36, nelze na případ žalobce aplikovat. Ve věci řešené Nejvyšším správním soudem cizinec argumentoval diskriminací na základě své vietnamské státní příslušnosti ve srovnání s občany Ukrajiny, respektive mezi osobami s různou kvalifikací. Žalobce však argumentuje tím, že je diskriminován na základě svého bydliště a že se může jednat o skrytou diskriminaci na základě rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, místa narození a majetku. Žalobce dále předložil soudu dokumenty poskytnuté Úřadem vlády a Ministerstvem vnitra. Z nich dle žalobce vyplývá, že kvóta pro běžné zaměstnanecké karty ve výši 0 pro Velvyslanectví v Hanoji byla nařízením vlády stanovena bez toho, že by členové vlády měli k dispozici podklad, který by takovou výši zdůvodňoval a byl přezkoumatelný. Nejsou tak zřejmé materiální důvody této kvóty, její smysl a cíl. Ve vztahu ke měrnici 2011/98/EU žalobce dále rozšířil svou argumentaci tak, že z jejího čl. 8 odst. 3 vyplývá, že členské státy jsou povinny žádost přijmout, a poté ji mohou označit za nepřípustnou a nemusejí ji vyřídit. Z důvodu kvót však žalobce žádost nemůže vůbec podat, a ta proto ani nemůže být považována za nepřípustnou a nemůže být vyřízena. Žalobce pak proti takovému nakládání s žádostí nemůže uplatnit opravné prostředky.

IV. Posouzení věci

13. Soud ve věci nařídil jednání, při němž účastníci setrvali na svých stanoviscích. Žalobce doplnil svou argumentaci tak, že program klíčový a vědecký personál, pro nějž je v nařízení vlády pro Velvyslanectví v Hanoji určena kvóta 200, není vydán ve formě nařízení vlády, nýbrž pouze ve formě usnesení. Žalobce má tedy za to, že tento program je z hlediska Ústavy a ZPC neexistující, a proto by soud neměl přihlížet k tomu, že kvóta 200 je vyhrazena pro tento program, a měl by kvótu 200 aplikovat na všechny žadatele o zaměstnanecké karty. K ústavnosti kvót žalobce dále odkázal na body 111 a 112 nálezu Ústavního soudu ze dne

12. 12. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 26/2016. jelikož zákonodárce v ZPC nestanovil žádné mantinely pro uvážení vlády ohledně stanovení kvót. tento přístup je dle citovaného nálezu protiústavní a v rozporu s principem rovnosti a zákazu diskriminace.

14. Žalobce v žalobě označil jako osobu zúčastněnou na řízení korporaci T'T rodina s. r. o., IČ 08015589, se sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno. Uvedl, že jde o jeho zaměstnavatele, který si na volnou pracovní pozici nemůže zajistit zaměstnance, jenž by byl občanem České republiky nebo cizincem s povoleným pobytem na území České republiky. Napadené rozhodnutí proto zasahuje do jeho práva na podnikání dle čl. 26 odst. 1 Listiny. K tomu soud uvádí, že podle § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), jsou osobami zúčastněnými na řízení osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Napadeným rozhodnutím byla žalobci zamítnuta jeho žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu a řízení o této žádosti bylo zastaveno. Toto rozhodnutí se uvedené korporace nijak přímo nedotýká, nestanoví, nemění ani neruší žádná její práva či povinnosti. Rozhodnutí žalovaného tak na právní sféru této korporace může mít vliv toliko nepřímý, což ovšem k získání statusu osoby zúčastněné na řízení nepostačuje. Soud proto s korporací T'T rodina s. r.o. jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.
15. Žaloba není důvodná.
16. Podle § 169d odst. 1 ZPC platí, že žádost o udělení dlouhodobého víza, s výjimkou diplomatického nebo zvláštního víza, žádost o prodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a žádost o vydání povolení k dlouhodobému, přechodnému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně.
17. Podle § 169d odst. 3 ZPC může zastupitelský úřad v odůvodněných případech od povinnosti osobního podání žádosti upustit, pokud současně s doručením žádosti cizinec doloží důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Řízení je v případě podle věty první zahájeno dnem, kdy žádost došla zastupitelskému úřadu. Neupustí-li zastupitelský úřad v případě podle věty první od povinnosti osobního podání žádosti, řízení o žádosti usnesením zastaví. Zastupitelský úřad může od povinnosti osobního podání žádosti upustit také bez uvedení důvodů cizincem, jsou-li mu důvody pro toto upuštění známy z jeho úřední činnosti, nebo může učinit na své úřední desce prohlášení, že od povinnosti osobního podání žádosti upouští pro určitý druh žádostí o pobytová oprávnění podaných v budoucnu, a to zejména v případech, pokud je cizinec nebo jeho zaměstnavatel účastníkem vládou schváleného programu.
18. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že ustanovení § 169d odst. 3 ZPC stanovující podmínky pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti v sobě kombinuje správní uvážení s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“, přičemž naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá, a tedy diskreční pravomoc správního orgánu omezuje (srov. rozsudek ze dne 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 213/2018-22, a tam odkazovanou judikaturu).
19. Vymezení případů, za nichž je důvodné od osobního podání žádosti upustit, se Nejvyšší správní soud věnoval opakovaně. V rozsudku ze dne 31. 5. 2011, čj. 9 Aps 6/2010-106 v tomto směru konstatoval, že „[p]rostřednictvím daného institutu lze tedy zohlednit situace, které

budou cizinci důvodně bránit v osobním podání žádosti přímo na zastupitelském úřadě. O jaké typové případy v praxi půjde, zda se má jednat pouze o případy překážek osobní účasti, které jsou na straně cizince, nebo též o případy překážek na straně zastupitelského úřadu, zákon o pobytu cizinců žádným způsobem ani neupravuje ani nenaznačuje. Každé takové posouzení tedy závisí na úvaze zastupitelského úřadu, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti.“

20. Pokud jde o rozložení procesních povinností, resp. povinnosti tvrzení a povinnosti důkazní, Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že „[k]onkrétní důvody, které odůvodňují upuštění od povinnosti podat žádost osobně, musí vymezit žadatel, což plyne z jeho povinnosti důvodnost žádosti „doložit“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců“ (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2021, čj. 5 Azs 258/2020-67, či ze dne 27. 7. 2016, čj. 10 Azs 219/2015-67), přičemž „[v] případě, že odvozuje důvodnost upuštění od osobního podání žádosti o pobytové oprávnění z toho, že se mu z důvodů na straně správního orgánu nedaří podat žádost standardním způsobem, musí doložit konkrétní neúspěšné pokusy o registraci k termínu osobního podání žádosti, nikoli jen obecně odkázat na to, že se o ni v určitém období pokoušel“ (srov. rozsudek ze dne 18. 1. 2021, čj. 5 Azs 258/2020- 67, či ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015-36). Pro naplnění neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ je tak zapotřebí (vyjma situací, kdy bude žalobci v osobním podání žádosti bránit zdravotní stav), aby se žadatel prokazatelně neúspěšně pokoušel o sjednání termínu pro osobní podání žádosti dlouhodobě a opakovaně, přičemž je vždy třeba zohlednit konkrétní podmínky pro sjednání termínu registrace, resp. podání žádosti u konkrétního zastupitelského úřadu.
21. V projednávané věci ovšem žalobce ve své žádosti netvrdil ani neprokazoval, že by se opakovaně neúspěšně pokoušel o osobní podání žádosti na Velvyslanectví v Hanoji. Svoji žádost odůvodnil výhradně tím, že důsledky právní úpravy v § 181b ZPC a navazujících prováděcích nařízení mu zcela znemožňují žádost o pobytové oprávnění podat, přičemž tuto právní úpravu považuje za protiústavní, diskriminační a v rozporu s evropským právem.
22. Žalobcova argumentace se zjevně inspirovala situací, kterou řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, publ. pod č. 3904/2019 Sb. NSS. V tomto případě správní orgány zamítly žádost žadatele o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu z důvodu, že přidělování termínů k osobnímu podání žádosti bylo na základě usnesení vlády pozastaveno. Jednalo se o usnesení č. 474, jímž vláda uložila ministru vnitra ve spolupráci s ministrem zahraničních věcí omezit na Velvyslanectví v Hanoji sběr žádostí o dlouhodobá pobytová oprávnění, s určitými výjimkami. Velvyslanectví v Hanoji pak s odvoláním na toto usnesení vlády nezajišťovalo od července 2018 možnost podat osobně žádost o zaměstnaneckou kartu. Nejvyšší správní soud tuto praxi označil za nezákonnou, protože vláda nemohla usnesením (tedy interním aktem, který nemá povahu obecné právní normy) zavést obecnou regulaci určenou pro neurčitý okruh adresátů. K případnému omezení přijímání určitého typu žádostí o pobytové oprávnění prostřednictvím nařízení vlády by navíc vláda potřebovala výslovné zmocnění v ZPC. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že správní orgány měly řízení o žádosti postupovat tak, jako by žádné usnesení vlády neexistovalo a dle ZPC posoudit, zda jsou naplněny zákonem předvídané důvody pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v dalších případech (viz např. rozsudek ze dne 20. 6. 2019, č. j. 1 Azs 135/2019-29).
23. V nyní projednávané věci je ovšem situace diametrálně odlišná. Zákonodárce totiž v reakci na uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu přijal zákon č. 176/2019 Sb., kterým

se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tento zákon mimo jiné s účinností od 31. 7. 2019 vložil do ZPC § 181b následujícího znění:

(1) Vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o

- a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání,
- b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo
- c) zaměstnaneckou kartu.

(2) V případě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckých karet může být maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, dále rozvržen na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnanecké karty, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a zaměstnaneckou kartu.

(3) Příslušný zastupitelský úřad zveřejňuje na své úřední desce a svých internetových stránkách informaci o maximálním počtu žádostí, které lze pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu uvedené v odstavci 1 podat, včetně rozvržení na maximální počet žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu, které lze podat v rámci jednotlivých vládou schválených programů, a maximální počet ostatních žádostí o víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a o zaměstnaneckou kartu, počtu žádostí, které lze podat do vyčerpání maximálního počtu, a o rozvržení přijímání žádostí v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce stanoveného v nařízení vlády vydaném podle odstavce 1.

24. Důvodová zpráva k zákonu č. 176/2019 Sb. k tomu ve zvláštní části uvádí, že „[c]ílem navrhované právní úpravy je zajistit účinné řízení ekonomických migračních toků v případech, kdy je to nezbytné k ochraně zájmů České republiky. Předkládané opatření umožní vládě regulovat zahraniční poptávku po bytových titulech za účelem dočasné ekonomické migrace s ohledem na aktuální potřeby českého trhu práce a personální kapacity státních orgánů, které zpracovávají žádosti o bytová oprávnění. To je nezbytné zejména ve třetích zemích, kde je dlouhodobě velký převis poptávky po těchto bytových titulech. Uvedené opatření rovněž umožní zacílit ekonomickou migraci na konkrétní profese, které jsou „nedostatkové“ na českém trhu práce, a zamezit tak přílivu ekonomických migrantů do České republiky v okamžiku, kdy není po zahraniční pracovní síle dostatečná poptávka ze strany českých zaměstnavatelů. Projekty a režimy v oblasti ekonomické migrace zůstanou i nadále v účinnosti a budou zohledněny v kvótě stanovené vládou. (...) Zveřejňování údajů na internetových stránkách a na úřední desce jednotlivých zastupitelských úřadů o jejich kapacitách přijímat žádosti o bytové tituly výrazně přispěje ke zvýšení transparentnosti výkonu vízové a bytové agendy v zahraničí a zajistí informovanost žadatelů.“ (sněmovní tisk č. 203/0, Poslanecká sněmovna, 8. volební období, digitální repozitář, www.psp.cz).
25. Obecná část důvodové zprávy se vyjadřuje též ke konkrétnímu postupu stanovení kvót: „[m]echanismus stanovení kvót bude vycházet z osvědčeného systému tripartitního jednání o migračních potřebách České republiky. Základem pro diskusi budou objektivně vykazatelné

ekonomické údaje (růst HDP, nezaměstnanost) a budou v ní zohledněny zahraničně-politické a bezpečnostní zájmy státu a integrační kapacity (ze strany delegace vlády), poptávka po pracovní síle (ze strany delegace zaměstnavatelů) i pracovní a mzdové podmínky (ze strany delegace odborů). Stanovení kvót na období 1 roku přinese objektivní základ pro plánování postupu nábory pracovní síly (zaměstnavatelé) nebo kolektivního vyjednávání (odborníci). Orgánům státní správy umožní kvóty v předstihu zajistit dostatečné personální a technické kapacity pro řízení migračních toků a současně připravit potřebná integrační opatření ve spolupráci s kraji a obcemi, které mohou být dopady migrace ovlivněny (jak např. v nedávné prokázaly zkušenosti z okolí některých průmyslových zón). Následně budou ve formě nařízení vlády vydaným na základě zákonného zmocnění stanoveny sjednané transparentní kvantitativní kvóty pro nábor žádostí o povolení k pobytu za výdělečnými účely, které budou rovněž blíže rozčleněny do kategorií odpovídajících kvalitativnímu vymezení migračních potřeb, tedy strukturovány ve vztahu k jednotlivým zemím původu migrantů, sektorům české ekonomiky nebo typu pracovní činnosti cizinců. Konkrétně má jít o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a zaměstnaneckou kartu. Kvóty budou v rámci pravidelné roční revize flexibilně přehodnocovány mimo jiné v závislosti na vývoji ekonomického cyklu.“

26. Na základě uvedeného zákonného zmocnění pak vláda vydala prováděcí nařízení č. 220/2019 Sb., které s účinností od 1. 9. 2019 zavedlo mimo jiné maximální roční počty žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat u jednotlivých zastupitelských úřadů, a tyto počty rozvrhlo na jednotlivé vládou schválené programy. V době podání žalobcovy žádosti bylo toto nařízení novelizováno nařízením vlády č. 556/2020 a č. 233/2021 Sb., které upravovaly počty žádostí; v žalobcově případě však k žádné změně nedošlo. Pro Velvyslanectví v Hanoji byl určen maximální roční počet žádostí na 200, z toho pro program vysoce kvalifikovaný zaměstnanec a program klíčový a vědecký personál bylo určeno 200 žádostí. Je tak zřejmé, že pro jiné vládou schválené programy, případně pro zaměstnanecké karty mimo vládou schválené programy, byla stanovena kvóta „0“. Žalobce pak právě usiluje o zaměstnaneckou kartu mimo tyto programy.
27. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by uvedená právní úprava, případně její dopady na žalobce, byly protiústavní. Žalobce nemá žádný právní nárok na zaměstnaneckou kartu, přičemž Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb. Česká republika se rovněž může rozhodnout, že občanům určitého státu ten který typ pobytového oprávnění neposkytne vůbec. Stanovení kvót prostřednictvím § 181b ZPC a prováděcích nařízení proto není v rozporu s ústavním pořádkem ani mezinárodními smlouvami, kterými je Česká republika vázána, a to ani tehdy, je-li kvóta nulová. Jde totiž o posuzování limitů ekonomické migrace, o nichž si každý stát rozhoduje autonomně (srov. k tomu zcela jiné pojetí v oblasti práva azylového).
28. Žalobce se opakovaně odvolává na čl. 36 odst. 1 Listiny, podle nějž se každý může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu. Toto ustanovení bylo „ve hře“ právě v situaci řešené rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, neboť Velvyslanectví v Hanoji odmítalo přijímat žádosti o zaměstnaneckou kartu výlučně na základě usnesení vlády. „Stanovený postup“ k projednání žádostí vyplývajících ze ZPC a správního řádu tak byl správními orgány negován s poukazem na interní akt vlády, který nemá povahu obecné

právní normy. Tím došlo k porušení procesních garancí zaručených čl. 36 odst. 1 a zejména odst. 4 Listiny, pode nějž podmínky a podrobnosti upravuje zákon. Žalobce ovšem přehlíží podstatné změny, k nimž v mezidobí došlo. Zákonodárce v souladu s čl. 78 Ústavy a též s čl. 36 odst. 1 a 4 Listiny zakotvil zákonné zmocnění pro vládu omezovat nařízeními počty žádostí přijímaných jednotlivými zastupitelskými úřady, a vláda tak učinila. Pokud následně Velvyslanectví v Hanoji na svých webových stránkách oznámilo, že nepřijímá žádosti o zaměstnanecké karty mimo vládou schválené programy, jednalo v souladu s § 181b ZPC a prováděcími nařízeními vlády. Česká republika se tedy ústavně souladným postupem rozhodla nevydávat určitý typ zaměstnaneckých karet prostřednictvím Velvyslanectví v Hanoji. Požaduje-li žalobce právě takový typ zaměstnanecké karty, pak mu nepřísluší žádné právo na její vydání. Nelze pak dovozovat protiústavnost z toho, že žalobce nemůže osobně podat žádost o zaměstnaneckou kartu, která mu nemůže být vydána.

29. Dovolává-li se žalobce čl. 4 odst. 2 Listiny, pak soud považuje za nutné zdůraznit, že ustanovení § 181b a prováděcí vládní nařízení neomezují jakékoliv žalobcovo základní právo, a to dokonce ani právo na fair proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny. Žalobci nic nebrání, aby svou žádost o zaměstnaneckou kartu na Velvyslanectví v Hanoji podal; musí však počítat s tím, že s ohledem na stanovenou nulovou kvótu s ní bude naloženo způsobem, který zákon pro tento případ předvídá. Žádost tak bude posouzena jako nepřijatelná buď podle § 169h odst. 1 písm. c) ZPC (protože nebyla podána osobně) nebo podle § 169h odst. 4 (pokud by bylo upuštěno od osobního podání žádosti). Usnesení o nepřijatelnosti žádosti je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. s. ř. s., a lze se tak proti němu bránit žalobou ve správním soudnictví (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 6 Azs 82/2018-19, publ. pod č. 3744/2018 Sb. NSS).
30. Ani další výtky žalobce k protiústavnosti právní úpravy (netransparentnost, neprůhlednost, libovůle) soud neshledal důvodnými. Zákon č. 176/2019 Sb. byl přijat v řádném legislativním procesu (čl. 41-52 Ústavy), prováděcí nařízení vlády pak v souladu s čl. 78 Ústavy. Právní úpravu soud považuje za jasnou, srozumitelnou a transparentní, neboť veřejně a předem sděluje, jaká pobytová oprávnění a v jakém počtu je možné na tom kterém zastupitelském úřadu získat. Prvky neprůhlednosti nebo libovůle soud v právní úpravě neshledává. Pokud těmito námitkami žalobce míří proti mechanismu stanovení konkrétních kvót, pak soud jednak v obecné rovině odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 176/2019 Sb. citovanou výše, jednak zdůrazňuje, že konkrétní kvóta je politickým rozhodnutím vlády (které je následně vtěleno do nařízení). Vláda není povinna své rozhodnutí jakkoliv odůvodňovat. Žalobcem akcentované závěry Ústavního soudu v nálezu Pl. ÚS 26/20165 nelze na projednávaný případ použít. V tomto nálezu se Ústavní soud zabýval zavedením povinnosti elektronické evidence tržeb; příslušný zákon přitom umožňoval vládě (bez jakýchkoliv omezení) nařízením dočasně vyjmout některé tržby z této jinak povinné evidence, což Ústavní soud shledal neústavním přenesením kompetence z moci zákonodárné na moc výkonnou a dále za rozporné s principem rovnosti a zákazu diskriminace. V projednávané věci však nebyla zákonodárcem žalobci uložena žádná povinnost, z které by byla vláda byla oprávněna činit libovolné výjimky. Žalobce se naopak domáhá pobytového oprávnění, na který nemá právní nárok, přičemž s ohledem na v zásadě neomezený prostor pro uvážení v oblasti ekonomické migrace nelze považovat za protiústavní, pokud ZPC vládě nestanovil bližší mantinely pro stanovení kvót.
31. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, že prováděcí nařízení vlády mají charakter individuálních právních aktů. Individuálním právním aktem se ve vztahu ke konkrétní osobě

zakládají, mění, ruší nebo deklarují práva či povinnosti. Takové účinky předmětná nařízení vlády v žádném případě nemají, neboť o právech a povinnostech konkrétních osob nerozhodují. Přesněji řečeno o jednotlivých žádostech o pobytová oprávnění nerozhoduje vláda prostřednictvím těchto nařízení, nýbrž příslušný zastupitelský úřad. Charakter individuálního právního aktu nelze dovozovat z toho, že nařízení stanoví maximální počty žádostí ve vztahu ke konkrétně uvedeným zastupitelským úřadům. Jedná se o normativní právní akty, které stanoví obecnou právní regulaci.

32. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že vláda nemá pravomoc provádět schvalování programů pro zaměstnanecké karty. Tato pravomoc vládě vyplývá v obecné rovině z § 120 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a v případě zaměstnávání cizinců z § 42g odst. 5 ZPC. Z gramatického, systematického i logického výkladu § 181b ZPC pak vyplývá, že vláda je oprávněna rozvrhnout počet žádostí o zaměstnaneckou kartu v rámci jednotlivých vládou schválených programů. Jestliže z § 181b odst. 1 ZPC jasně vyplývá pravomoc vlády stanovit maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, pak na něj bezprostředně navazující odst. 2 zakotvuje pravomoc rozvrhnout počet žádostí na jednotlivé vládou schválené programy rovněž vládě. Jiný výklad těchto ustanovení nedává rozumný smysl. Žalovaný se touto otázkou ve svém rozhodnutí přímo nezabýval (ač ve vyjádření k žalobě tvrdí opak). Soud ovšem nemá za to, že by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit pro tento dílčí nedostatek odůvodnění. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, že žalovaný považuje postup podle § 181b ZPC a prováděcích nařízení za souladný s ústavou (zejména část „zadruhé“); logicky tak aprobejví též pravomoc vlády rozvrhnout počet žádostí na jednotlivé vládou schválené programy dle § 181b odst. 2 ZPC.
33. Důvodná není ani námitka žalobce vznesená při jednání týkající se formy programu klíčový a vědecký personál. Program je nástrojem politiky zaměstnanosti a řízení ekonomické migrace a nejedná se o právní předpis. Není proto důvodu, aby byl vládou schvalován ve formě nařízení vlády, nýbrž je zcela na místě, aby jej vláda schválila usnesením (čl. 76 odst. 2 Ústavy). Již z tohoto důvodu soud nemůže souhlasit s žalobcem, že je tento program neexistující, a že by se k němu při posuzování kvót dle prováděcích nařízení podle § 181b ZPC nemělo přihlížet.
34. K námitce rozporu § 181b ZPC s evropským právem soud především odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, čj. 1 Azs 2/2019 – 54, podle něž „[č]lánek 79 SFEU upravuje společnou přistěhovaleckou politiku a ve svém odstavci 5 stanovuje, že se nedotýká práva členských států stanovit objem vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné. O přímé účinnosti tohoto článku nelze uvažovat. Jeho obsahem je pouze obecná deklarace možnosti členských států stanovit objemová omezení vstupu státních příslušníků cizích zemí, neobsahuje dostatečně jasné, přesné a bezpodmínečné povinnosti, kterých by bylo možno se dovolávat (srov. rozsudek SDEU z 5. 2. 1963, 26/62, *Van Gend en Loos*, ECLI:EU:C:1963:1). Toto ustanovení zakládá v souladu se zásadou vázanosti zákonem oprávnění zákonodárce k vlastní vnitrostátní úpravě.“ Na toto ustanovení navazuje čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU, podle něž může být žádost považována za nepřipustnou z důvodu stanovení objemu vstupů přijímaných státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání, a nemusí být z tohoto důvodu zpracována. Čl. 79 odst. 5 SFEU a zejména čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU byly transponovány do českého právního řádu právě prostřednictvím § 181b ZPC.

35. Žalobce tvrdí, že v souladu s unijním právem může být stanoven objem vstupů přijímaných státních příslušníků, nikoli však objem přijímaných žádostí, jak je uvedeno v § 181b zákona ZPC a v prováděcím nařízení vlády. Podle názoru soudu se však o žádný rozpor nejedná. Jestliže evropské právo stanoví možnost omezit počet vstupů (tedy skutečně udělených pobytových oprávnění), tím spíše umožňuje omezit počet žádostí o tato pobytová oprávnění. Ostatně pro volbu tohoto modelu měl zákonodárce relevantní důvody obsažené v důvodové zprávě k zákonu č. 179/2019 Sb. Z ní především vyplývá, že počty žádostí, které mohou podávat občané třetích států, jsou fakticky omezeny kapacitami zastupitelských úřadů, přičemž v hlavních zdrojových zemích pracovní migrace zájem cizinců o práci v České republice vysoce převyšuje možnosti zastupitelských úřadů nabírat žádosti o zaměstnanecké karty. Co se týče zavedení kvót, důvodová zpráva uvádí, že „[k]vóta bude definovat maximální počet žádostí o pobytová oprávnění nabraných v průběhu nejbližšího kalendářního roku na zastupitelských úřadech České republiky v zahraničí. Stanovení kvóty pro maximální počet kladně vyřízených žádostí není možno provést s ohledem na skutečnost, že nelze jednoznačně určit okamžik jejího naplnění (všechna zahájená řízení o podaných žádostech je třeba dokončit i poté, co byl vydán rozhodující počet pobytových oprávnění, zamítavá rozhodnutí mohou být v rámci odvolacího řízení změněna na kladná apod.)“.
36. Zvolené řešení považuje soud za racionální a souladné s čl. 79 odst. 5 SFEU i s čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU. Zákonodárce přistoupil k omezení počtu žádostí, nikoliv objemu vstupů, z důvodu kontroly nad počtem zpracovaných žádostí, tedy aby nedocházelo k překračování stanovených kvót. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že na postavení žalobce by odlišná dikce zákona fakticky nic nezměnila. Pokud prováděcí nařízení stanoví objem žádostí (a tedy i maximální objem vstupů) v nulové hodnotě, pak bude žádost vždy hodnocena jako nepřijatelná.
37. Z čl. 8 směrnice 2011/98/EU pak nevplývá žádná „ochrana proti svévoli vlády při stanovování kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady“, jak tvrdí žalobce. Tento článek upravuje procesní záruky pouze tak, že zamítavé rozhodnutí o žádosti musí být odůvodněno (odst. 1), žadatel má právo na opravný prostředek (odst. 2) a že žádost může být nepřípustná z důvodu stanovení objemu vstupů (odst. 3). Není proto důvodu, aby žalobcem požadované záruky obsahoval § 181b ZPC a prováděcí nařízení. Nutnost zakotvení záruk na ochranu před svévolí vlády při stanovování kvót nevyplyvá ani z žalobcem citovaného bodu 13 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 209/2021-33, kde se výslovně uvádí, že se „směrnice nijak nedotýká pravomoci členských států regulovat přijímání státních příslušníků třetích zemí, včetně objemu vstupů státních příslušníků třetích zemí přicházejících za účelem výkonu zaměstnání (body 5 a 6 preambule směrnice)“. V rozsudku zmiňovaná ochrana proti svévoli správních orgánů zjevně míří na posuzování konkrétních žádostí o pobytová oprávnění zastupitelskými úřady, nikoliv na proces stanovování kvót vládou.
38. Neobstojí ani konstrukce žalobce obsažená v jeho replice, že dle čl. 8 odst. 3 směrnice 2011/98/EU jsou členské státy povinny nejprve žádost přijmout, a teprve poté ji mohou označit za nepřípustnou. Nic takového z uvedeného článku nevyplyvá – naopak článek hovoří o tom, že žádost nemusí být z důvodu stanovení objemu vstupů jako nepřípustná vůbec zpracována. Žalobci navíc není upíráno právo žádost podat a proti způsobu jejího vyřízení brojit u soudu (viz bod 29 výše).
39. K námitkám týkajícím se diskriminace žalobce (z pohledu vnitrostátní i evropské úpravy) soud uvádí, že samotný § 181b ZPC ani prováděcí nařízení vlády nejsou založeny na

diskriminačních prvcích a nezavádějí rozlišování na základě pohlaví, rasy, barvy pleti, etnického nebo sociálního původu, genetických vlastností, jazyka, náboženského vyznání nebo víry, politických nebo jiných názorů, příslušnosti k národnostní menšině, majetku, narození, postižení, věku nebo sexuální orientace (srov. bod 29 preambule Směrnice 2011/98/EU). Jsou založeny na plošném pozastavení přijímání žádostí o zaměstnanecké karty na konkrétním zastupitelském úřadě. Logicky tím dochází k rozlišování mezi žadateli o pobytová oprávnění na základě státní příslušnosti nebo jejich vzdělání (pokud jsou pobytová oprávnění k dispozici jen pro určité kvalifikované cizince). Podle těchto kritérií se však uchazeči o vstup na území státu tradičně rozlišují, jedná se o kritéria dovolená a ústavně souladná (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 8. 2022, sp. zn. II. ÚS 2041/22).

40. Žalobce též namítal, že stanovení kvót českou právní úpravou je diskriminační z důvodů místa jeho bydliště. Předně je nutné podotknout, že bydliště nepředstavuje diskriminační kritérium, na které by Listina základních práv Evropské unie či česká Listina výslovně pamatovaly. Podstatnější je však to, že má-li Česká republika oprávnění při regulaci migračních toků na své území rozlišovat dle svých potřeb mezi občany různých zemí (tedy dle kritéria formálně právního), pak tím spíše jí takové oprávnění náleží při rozlišování cizinců dle míst, odkud skutečně pocházejí, resp. kde bydlí (tj. dle kritéria faktického). Migrační politika je v různých zemích zcela pochopitelně regulována odlišně v souvislosti s poptávkou po příslušném pobytovém oprávnění a potřebami České republiky. Takového rozlišování je legitimní. Diskriminací není ani to, že žalobce není držitelem cestovního dokladu jiného státu a nemá ani v jiném státu povolený dlouhodobý pobyt, takže o pobytové oprávnění může žádat pouze na Velvyslanectví v Hanoji. Osoby s cestovním dokladem jiného státu nebo s povolením dlouhodobého pobytu v jiném státu totiž nejsou ve srovnatelném postavení s žalobcem.
41. Konečně tvrdí-li žalobce, že v důsledku stanovení kvót pro jednotlivé zastupitelské úřady dochází k nepřímé diskriminaci na základě rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, či místa narození, jedná se o zcela účelovou argumentaci. Soud znovu opakuje, že Česká republika je oprávněna rozlišovat mezi žadateli o pobytová oprávnění za účelem výdělku na základě jejich státní příslušnosti (zemi původu), jejich bydliště či vzdělání. Osoby stejné státní příslušnosti nebo bydliště ve stejném státě pak zpravidla mohou být stejné rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, či místa narození. Jestliže je však dovoleno rozlišovat cizince na základě státní příslušnosti nebo bydliště, nelze jen z tohoto postupu současně dovozovat nedovolené rozlišování (nepřímou diskriminaci) na základě rasy, barvy pleti, sociálního původu, jazyka, či místa narození. Z právní úpravy nadto ani náznakem nevyplývá, že by byla přijata právě proto, aby z těchto důvodů docházelo k eliminaci uchazečů o pobytová oprávnění.
42. Úspěšnou nemůže být ani námitka zásahu do práva na podnikání vietnamských občanů – zaměstnavatelů v České republice. Žalobce v České republice nepodniká, takže do jeho práva dle čl. 26 odst. 1 Listiny nemohlo být nijak zasaženo. Soudní řád správní pak v řízení o žalobě dle § 65 a násl. nezakotvuje *actio popularis*, a žalobce tudíž není oprávněn hájit v tomto soudním řízení práva jiných osob.
43. Sama skutečnost, že pro Velvyslanectví v Hanoji byla na základě § 181b ZPC stanovena nulová kvóta pro žádosti o zaměstnaneckou kartu, tak dle názoru soudu není důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 ZPC. Nejedná se totiž o odůvodněný případ na straně cizince či zastupitelského úřadu, nýbrž o prostý důsledek aplikace § 181b ZPC a prováděcího nařízení vlády č. č. 220/2019 Sb. (včetně

změn provedených nařízeními vlády č. 556/2020 Sb. a č. 233/2021 Sb.), které nejsou protiústavní, diskriminační ani nejsou v rozporu s evropským právem.

44. Soud pro nadbytečnost neprováděl k důkazu dokumenty poskytnuté Úřadem vlády a Ministerstvem vnitra předložené žalobcem (č. l. 51-145 soudního spisu). Jak bylo výše uvedeno, stanovení konkrétní kvóty pro ten který zastupitelský úřad, je politickým rozhodnutím vlády. Z českých ani evropských předpisů nevyplývá vládě žádná povinnost své rozhodnutí odůvodňovat. Nedává proto rozumného smyslu zabývat se listinami, z kterých navíc dle žalobce takové odůvodnění nevyplývá.

V. Závěr a náklady řízení

45. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. února 2024

Zuzana Bystřická v. r.
předsedkyně senátu